

101Κ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5. Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀγούστου Μακί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Ἰαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — Fortuné Boisgobey: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Διδάκου. (συνέχεια). — Ἰουλίου Κλαρετῆ: Η ΣΗΜΑΙΑ, ἔργον στερθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μετάφρασις I. Δ Ζ. (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀγῶντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντα τὴν ἔτησιαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὴν *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχεῖ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυλίαν*.

ΛΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Φθάσαντες ἐκεῖ ἔμαθον ὅτι ὁ ἐπαγγελ-λόμενος καὶ τὸν χειρουργὸν κουρεὺς ἔκρι-νεν ὡς λίαν σοβαρὰν τὴν κατάστασιν τοῦ τραυματίου, καὶ ἀφοῦ ἀφήμαξεν αὐτὸν ἐπανειλημμένως, συνέστησεν ἀπόλυτον ἀνάπαυσιν καὶ ἀπηγόρευσε ρητῶς νὰ τα-ξιδεύσῃ, πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐνὸς μη-νός.

Ὁ Γεράρδος εἶδε καὶ ἐπέισθη ὅτι ἦτο ἀκριβὴς ἡ τοιαύτη διάγνωσις.

Ὁ Σιδώνιος κατεχόμενος ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, παρελθὲν κατάκοιτος ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς τὸν ἀπέθεσαν.

Ὁ Γεράρδος ὠδήγησε τὴν νεάνιδά πρὸς τὸν πάσχοντα καὶ ἐξήγησε πρὸς αὐτὴν τὴν κατάστασιν του.

— Βλέπετε, εἶπεν, ὅτι οὔτε κἀν λό-γος πρέπει νὰ γείνη περὶ ἐξακολουθήσεως

τοῦ ταξειδίου σας. Σὰς ἐπαναλαμβάνω τὴν πρότασίν μου· ὁ πύργος τοῦ Λα-βερνῆ ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ μόνον ἑπτὰ λεύ-γας καὶ ἡμίσειαν. Δύναμαι νὰ σὰς ὀδη-γήσω ἐγώ. Ἡ μήτηρ μου θὰ αἰσθανθῇ διπλὴν χαρὰν, διότι θὰ ὑποδεχθῇ σὰς καὶ θ' ἀσπασθῇ ἐκ νέου ἐμέ, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ἤδη ἀρκετὰ μακρὰν. Δέχεσθε; Λέ-γετε ὅτι σὰς περιμένουν εἰς τὸ μοναστή-ριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν. Ποῖος σὰς περιμένει;

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐπανελάβεν ἠρέμα, ἀλλὰ μετ' εὐσταθείας ἤτις ἐξέπληξε τὸν Γεράρδον:

— Μὲ περιμένουν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων πῶς θὰ μετα-βῆτε; ἡ ἀμαξία εἶνε συντετριμμένη· δὲν ἔχετε ἴσως πάρα πολλὰ χρήματα.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω καθόλου χρήματα. Ὁ Γεράρδος ἐρευνήσας οὐδὲν εὑρεν εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ Σιδωνίου, ἔριψε δὲ βλέμμα ὑποπτον ἐπὶ τοῦ κουρέως, ὅστις ἐξέδυσε τὸν πάσχοντα πρὶν τὸν ἀποθέσῃ εἰς τὴν κλίνην. Ἄλλ' αἰφνης ἰδέα τις τῷ ἐπήλθεν, ἐξελθὼν δὲ ἠρεύνησεν ἐντὸς τῆς ἀμαξίας καὶ εὑρεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβω-τίου μικρὸν δερμάτινον σάκκον περιέ-χοντα εἰκοσιπέντα χρυσὰ λουδοβίκεια, πο-σὸν σημαντικὸν σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν μετριότητα τῆς ἀμαξίας καὶ τὸ βραχὺ διάστημα τοῦ ταξειδίου.

— Τῷ ὄντι, δεσποινίς, εἶπεν ἐπανερ-χόμενος πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν, ἰδοὺ ὁ θησαυρὸς τοῦ Σιδωνίου, ἔχετε δὲ πολὺ περισσότερα χρήματα ἀφ' ὅσα σὰς χρειά-ζονται, διὰ νὰ μεταβῆτε μέχρι τοῦ μο-ναστηρίου.

— Πρέπει ν' ἀφήσω τὸ ποσὸν αὐτὸ ἐδῶ, διὰ νὰ νοσηλευθῇ ὁ ταλαιπώρος αὐ-τὸς νέος, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα μετ' ἐλευ-θεριότητος, ἧτις ἤρесе πολὺ εἰς τὸν Γε-ράρδον.

— Ἀλλὰ σεῖς; . .

— ὦ! δὲν μὲ μέλει!

— Ἀλλὰ εἶνε εἰκοσι λεῦγα, δεσποι-νίς. . .

— Ἡ ἀμαξία ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν χάνδακα ἕως ἐδῶ· διατί δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μεταβῇ καὶ μέχρι τοῦ μοναστηρίου τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν;

— Διότι ὁ ρυμὸς εἶνε σπασμένος καὶ δὲν δύναται νὰ κρατηθῇ ἡ ἀμαξία εἰς τὸν κατήφορον.

— Ἀλλὰ τότε, κύριε, σεῖς ὅστις μοῦ προτείνετε τόσον εὐγενῶς νὰ μεταβῶ εἰς τὴν κυρίαν μητέρα σας, τίνι τρόπῳ ἐνο-εῖτε νὰ κάμω τὸν δρόμον;

— Ἐκ τῶν δύο ἵππων τῆς ἀμαξίας θὰ ἱππεύσετε σεῖς τὸν ἕνα· ἐγὼ ἔχω τὸν ἰ-δικόν μου. Ἐν τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμαξίας, ἐὰν προστεθῇ καλῶς εἰς τὴν ρά-χιν αὐτοῦ τοῦ ψαροῦ ἵππου, θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον ἐπίππιον τοῦ κόσμου.

— Πλὴν ἀφοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ ἱππεύ-σω ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ἵππων, διατί νὰ μὴ χρησιμοποιοῦσῶ αὐτὸν ὅπως μεταβῶ εἰς τὸ μοναστήριον;

— Μόνη;

— Θὰ δῶσω ἐν λουδοβίκειον· εἰς τὸν ὀδηγόν, ὅστις θὰ μὲ συνοδεύσῃ ἀνερχόμε-νος ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἵππου!

— Παραδόξος κόρη! ἐσυλλογίσθη ὁ Γεράρδος, οὐδὲν γινώσκει ἐκ τῶν πραγ-μάτων τοῦ κόσμου καὶ οὐδὲν τὴν ἐκ-πλήττει.

— Μήπως δὲν ἔχω δίκαιον; Ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνιέττα.

— Ἀπεναντίας, συλλογίζομαι μόνον ὅτι ἐὰν ἀφήσω νὰ σὰς συνοδεύσῃ εἰς ἀ-γνωστος, εἰς χυδαῖος. . .

— Λοιπὸν τότε, εἶπε μετὰ χαριέντος μειδιάματος καὶ ἀθωότητος ἡ Ἀντωνι-έττα, διατί δὲν ἔρχεσθε σεῖς ὁ ἴδιος;

Μία ἰδέα τρελλή, χυδαιοτάτη, ἀσυμ-βίβαστος ὅλως πρὸς τὴν εὐμενεστάτην μορφήν, ἧτις εὐρίσκετο ἐνώπιόν του, δι-ήλθε διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Γεράρδου.

— Μήπως εἶνε καμμία τυχοδιώκτις, ἐσκέφθη, καὶ μοι διηγῆθη ἀπίθανον ἱστο-ρίαν, γινώσκουσα καλῶς ὅτι ὁ Σιδώνιος δὲν δύναται νὰ τὴν διαψεύσῃ;

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ νέος μετὰ τραχείας ψυχρότητος, εἶχα τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω ὅτι μεταβαίνω εἰς τὸν στρα-τόν, ὅτι βιάζομαι, εἰκοσι δὲ λευγῶν τα-ξειδίων θὰ μὲ κάμῃ νὰ καθυστερήσω δύο ἡμέρας περίπου.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἠδύνατο νὰ προσβλη-θῇ, ν' ἀγανακτήσῃ τοῦλάχιστον· ἀλλ' οὐδεμίαν εἰδείξε δυσαρέσκαιαν. Αἱ πυκναὶ